

VECKOBLADET

Fredag 3 november

Utkommer fredagar

2000 26:e årg.

33

Jubileumsnummer

Veckobladet 25 år

I dag när detta skrives (30/10) är det 25 år sedan Veckobladet startade. Fyrtio veckor i tjugofem år, det blir drygt 4000 nummer. Ett otroligt slitsamt, tröttande hängivet, frivilligt tvångsarbete, av vpk-medlemmar och sympatisörer, män och kvinnor som tror (och trodde) på det meningsfulla med slitet. Det började med ett 2-sidigt stencilerat blad på St Annegatan 7, Vpk:s dåvarande partilokal. Redaktionen skrev texten på skrivmaskin direkt på stenciler och innehållet var från början koncentrerat på kommunalpolitik och information om möten, demonstrationer och kanske framför allt solidaritetsarbete riktat till förtryckta i Angola, Chile, Vietnam, Sydafrika och Zaire. Ofta hade man tecknare i lokalen beredda att illustrera en inkommen artikel. Lokalorganisation kallades kommunistisk arbetarekommun. Men de flesta medlemmarna tillhörde ur klassmässig synvinkel inte arbetarklassen. Några undantag finns; metallarbetaren Stig Nilsson, och ombudsmannen Erik Nilsson. Inför kommunalvalet 1976 upptas valsedeln av två metallarbetare; Stig Nilsson och Gunnar Sandin. Hammaren och skäran var en flitigt förekommande symbol. Kommunalpolitiken kallades "kommunistisk" och som VB-vinjett hade man domkyrkans front prydd med knutna nävar. (se illustrationen av 1:a-sidan här intill).

Tillbakalutad stil

Trots att det i tidningens huvud står att VB är "organ för Vänsterpartiet i Lund" försöker man ibland markera en viss distans. Man försöker redan från början upprätt-

hålla en illusion av att VB är en "riktig" tidning och inte en politisk pamflett.

Med tiden utmejslas den politiskt uppsluppna, tillbakalutade stil som blivit VB:s signum. Samtidigt som man publicerar gravallvarliga kommunalpolitiska texter och upprop om internationell solidaritet, gör man respektlösa illustrationer av glada gummor och gubbar.

Fr o m nr 37/77 trycks VB i offset. Man anger fr o m nu också ansvarig utgivare (Ulf Nymark). Upplagan ligger på drygt 800 ex. Den kommer senare att stiga till ca 1000 ex.

Ett ont öga

Redan tidigt utvecklades inom kommunalpolitiken en stark kritik mot fastighetschefen Rune Linder. Ett exempel ges i VB nr 15/78: I nr 13 har "Mats G" med anledning av att Linder vill lägga ner toalettterna på Bantorget, antytt att nödiga skall åka till Malmö och pissa i Rune Linders brevlåda. Fastighetschefen blir inte svaret skyldig; i nr 15 publiceras i faksimil hans svar, som vi här återger in extenso: *"Mats G och hans vänner är välkomna! Jag skall med glädje skära tasken av var och en som på detta utomparlamentariska sätt vill protestera mot ett kommunalt beslut. Att jag därvid även för framtiden befriar samhället från ett antal kommunistslynglar tror jag kommer att räknas mig tillgodo i en "bättre" värld. Rune Linder Fastighetschef"*

En fullträff

I nummer 25/1979 publiceras något som man kallar "Vi 5 på baksidan" men som snart byter namn till "Från ljugarbänken". Konceptet är enkelt man ställer fiktiva frågor till 5 kommunalråd. Idén med svaren är att de skall visa en positiv inställning till Vpk.

Den här spalten sköts av Finn Hagberg och pågår ett par år.

Andra VB-veteraner

Redan från de första åren medverkar flera av de stilsäkra skribenter som har präglat Veckobladet, ja som kan sägas ha utgjort VB:s "själ"; Sten Henriksen, Finn Hagberg, och "nestorn" Gunnar Sandin, Göte Bergström medverkar med teckning för första gången i nr 15/76. Någon gång under 1978 dyker signaturen Grr upp med sin morrande hund bredvid ett par mansben. Men det är inte alltid som artiklar signeras vid denna tid och inte förrän nr 38 1979 presenterar man de som utgjort redaktion för numret. För nr 39 finner vi Jan

sittande lutad mot en vägg. Kåseriet har rubriken: "Vårt behov av utsiktspunkter". Uttrycksformen, som vi känner den, finns redan här; partiet sägs ha fört fram krav på stadsberg och kåsören ställer villigt upp med lokala förslag. Soptippen på Sankt Hans Backar (Monte Composto) nämns. *Denna skissartade genomgång av de första fem åren av VB är gjort av en stockholmare som kom till Lund 1986. Det får ursäktas mycket, eller hur?*

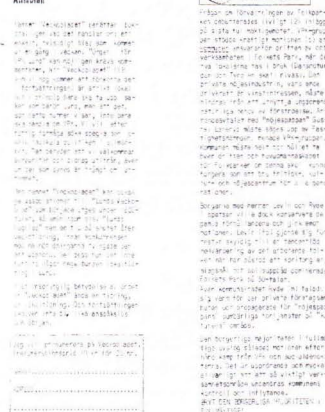
Bara början

Detta är bara början på "firandet"; i detta nr börjar Gunnar Stensson, en annan av VB:s regebundet återkommande skribenter, med att ge sin syn på VB:s betydelse och "själ". I kommande nummer hoppas vi kunna övertala fler att medverka. Du som känner dig manad hör av dig till "tjänstgörande redaktör" (telefonnumret på sid 4).

RUNE LILJEKVIST

Ansvarig

Hindersson, Monica Nymark och Bo Rothstein. Senare tillkommer Ingrid André och Lars Borgström m fl.

Lucifer

Signaturen dyker upp till att börja med som kommunal rapportör men från nr 7 1980 förekommer den karktaristiska bläckplumpen i form av en slö jävel med 5-udd

**Fackeltåg
till minnet av
Kristallnatten**
demonstration från
Stortorget
torsdag 9/11
samling kl 19.00
Huvudtalare
Anita Dorazio
från FARR
Vi minns förintelsens
offer och tänker på
rasismen i Sverige.
Kl 20.00 spelar
Mikael Wiehe i Stadshallen

Sten Henriksson svarar Gunnar Sandin:

Om grälsjuka och ungdomsdyrkan

I förra VB skrev Gunnar Sandin en lång och välargumenterad artikel om tillståndet i lunda-vänstern och berörde därvid även en krönika av signaturen Lucifer. Käsörer uttrycker sig ofta lättsinnigt och generaliserande och kan säga saker som är svåra att skriva under med namn – det är finessen med kåserande krönikor – men de får stå tillbaka när det blir seriös polemik. Det är nog bäst att undertecknad går i svaromål på Gunnar Sandins artikel.

Var det bättre förr?

Det som stötte mig mest var väl talet om ungdomsdyrkan och undertexten om att det var bättre förr. Alder är ju ingen moralisk egenskap. Man väljer inte sin ålder och kan inte klandras för den, den bara är. Men skilda generationer har skilda erfarenheter: ekonomiska, sociala, kulturella, politiska och kommer därmed att uppvisa olika förhållningssätt. Också vad gäller kunskaper är generationerna olika. För mig är det självklart – nästan dagligen besannat i mitt arbete som lärare – att dagens ungdomar inte är dummare än vi själva och inte heller mindre kunniga. De vet och kan andra saker än vad vår generation kan, men än sen då? Jag kan visst beklaga kunskapsbrister på områden som jag tycker är viktiga, men det får man ta. Gunnars förtydning över att hitta indikationer på ungdomens dumhet och opålitlighet kan jag inte kalla annat än pinsam. Eller ska vi kalla den ett ålderstecken?

Och ungdomsdyrkan?

Om vi går till Lunds kommunalpolitik så menar jag att Lars Arne Norborg och Per Åke Albertsson, båda väl över sextio när de valdes in i fullmäktige för vänsterpartiet, var några av våra bästa företrädare i församlingen: självständiga, livserfarna och med en aldrig sviktande radikal livssyn. Däremot har varken våra eller andras ungdomspolitikert gjort sig särskilt bra där. Det hindrar inte att vi ska bereda plats för dem, detta särskilt i en tid när ungdomar vänder sig bort från politiken. De måste få lära sig på plats och göra sina egna misstag. Gunnar, som gärna inleder sina mest auktoritativa (för att

inte säga auktoritära) yttranden med frasen "erfarenheten säger att..." tycks drömma om att nya generationer motståndslöst ska ansluta sig till föregående. Det är en vacker tanke utan förankring i verkligheten.

Jag tror nog mer på det cykliska

Inga strider är någonsin vunna för gott, inga erfarenheter är eviga, allt måste ständigt på nytt erövrats och göras till något eget. Ta några uttryck av tidsandan. Här i Lund avlöstes sextiotalets mössbränning av nittiotalets frackmiddagar och för dagens studenter är 1968 lika avlägset som 1930-talets DYG och Clartémarxism var för oss när vi kom till Lund. Icke desto mindre är unga människor åter beredda på att bli slagna av polisen på gatorna i både Malmö och Prag. För fem år sen var det inte en människa som invände mot kungadömet i Sverige och plötsligt vågar nu t.o.m. folkpartister träda fram och säga att republik är det enda rimliga. Nog verkar det cykliskt.

Tack och adjö!

Så till den grupp av kommunalpolitiker som nu lämnat partiet. Det är personer som gjort utomordentliga insatser i Lunds kommunalpolitik under lång tid och min gissning är att de helt enkelt är trötta på politik. Jag har full förståelse för det och sanningen är väl att vi också var lite trötta på dem. En gång i tiden fanns de bästa föresatser om rotation på posterna, men det var enklare att välja om dem, de var erfarna och ville själva vara kvar. Så bra att vi kan byta nu!

Varför går de?

Men sen uppstår ju frågan om varför de dessutom lämnar vänsterpartiet. Jag skulle vilja säga att det brister i deras tolerans, där finns ett inslag av arrogans och stridslustnad, som vi nu får se vänt inåt. Det är inte några mjukisar det handlar om utan hårdföra typer, det vet var och en som t.ex. hört Rolf Nilson i en budgetdebatt eller Kajsa Theander lustmörda Nils Arne Anderssons skolpolitik. När jag kom till partiet i slutet av 70-talet upplevde jag dem som ortodoxa vpk-are, och jag som närmast var vänstersosse bemöttes ganska

avmätt. Nu lämnar de i protest partiet med den nyväckte anti-kommunistens hela hetta och intolerans. Och inte präglas väl Gunnars kampanjer mot enskilda normalslappa vänsterpolitiker precis av tolerans?

Som Per Ahlmark

Ta det här med att vänsterpartiet i Lund nyligen ödslade tid på att diskutera ett uttalande om att Cuba är en diktatur. Ja, det är förvisso ingen demokrati, Fidel får som han vill för det mesta och yttrandefriheten i form av rätten att starta partier och tidningar är begränsad. (Åsiktsfrihet är en annan sak – jag har aldrig i samtal med kubaner hört någon tveka i kritik av parti eller statsledning. Men gränsen mot landsförräderi är svår med en aggressiv och aktiv granne i norr.) Men visst, tvingas man välja mellan att säga demokrati eller diktatur får man väl säga diktatur. Är då detta angeläget att slå fast när det finns ett helt Latinamerika präglad av social misär, analfabetism, barnadödlighet, åsiktsförtryck och nykolonialism? För mig är förslaget till Cuba-uttalande ett tecken på grälsjuka och principrytteri, fjärran från den demokratiska socialismens traditioner. Det är som vi hade Per Ahlmark ibland oss. Om det är lundalinjen vill jag säga nej tack.

Till Jan Mårtensson

Jan Mårtensson skrev i sin krönika att jag hyllar partienigheten fram-

för allt, "left or wrong my party". Tja, det är lätt att vara partiloyal när nu vänsterpartiet har blivit det vänstersocialdemokratiska parti det en gång började som. Varför skulle man lämna det i förargelse över stora ord i Jenny Lindahls eller Kalle Larssons mun? Själv är jag orolig för att partiet sviktar i EU- och neutralitetsfrågan och visst har väl en del kompromisser med regeringen legat på gränsen till det uthärdliga?

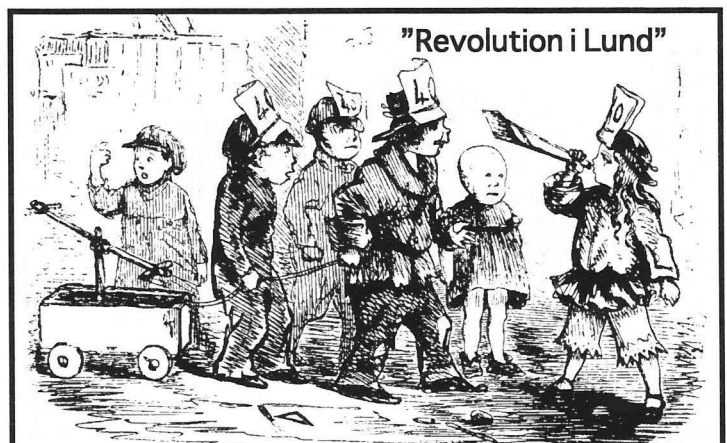
Något att enas om Gunnar?

Partier är samlingar av människor som trots väldiga skillnader i personligheter och åsikter i enskilda frågor vill samarbeta för att påverka och nå resultat. Vår demokrati bygger på att det finns människor som vill organisera sig i partier. Ändå är partierna märkligt marginaliserade. På min arbetsplats, en universitetsinstitution med ett sextiototal människor, tror jag vi är två som är medlemmar i ett politiskt parti – båda vänsterpartister.

De andra anser sig förmodligen upphöjda över den smutsiga politiken eller vill värna om sin intellektuella frihet och oberoende, vilket alltför ofta innebär att de intar de mest oreflekterade teknokratiska eller borgerliga ståndpunkter.

Partier behövs och är beroende av tolerans, där kanske Gunnar och jag kan enas.

STEN HENRIKSSON

Juniorleninister samlade för att förbereda en attack mot Lunds kommunfullmäktige (i bakgrunden). Jenny Lindahl med megafon läser högt ur "Staten och revolutionen" för rödgardisterna. Roland Andersson har sökt asyl på kommunalkontoret.

Veckobladet är Lundalinjens sjätte punkt

Inför VB:s 25:e födelsedag har redaktionen bett ett antal av de medarbetare som var med på den tiden att ge sina synpunkter på vad VB betytt för (v)-politiken i Lund. Gunnar Stensson inleder.

Jag borde ha tillfogat en sjätte punkt när jag i nr 29 beskrev Lundalinjen: fullständig öppenhet, oavsett om frågorna är interna eller externa, bekväma eller obekväma. Om några dagar lär Gudrun Schyman besöka Lund. Ska hon framträda internt eller externt eller bådadera? Veckobladet kvittar det lika, det publicerar ändå. I själva verket är öppenheten störst i just de frågor som är principiella, interna och obekväma. Det är ju de som är intressanta. I enlighet med det kommunistiska manifestet försmår Veckobladet att dölja sina avsikter.

Svante och Stalin

En av de första VB-artiklar jag minns (eftersom jag agerade i frågan) skrevs 1977 av Svante Nordin, som satt i samma styrelse som jag. Den handlade om vårt beslut att genomföra en demonstration under parollen *Ingen demokrati utan socialism, ingen socialism utan demokrati*, trots partiledningens uppmaning att avstå. Svante hävdade, helt rätt, att Lundastyrelsens beslut stred mot den demokratiska centralismen. Artikeln var försedd med en bild av Josef Stalin, stor mustasch, skärmössa och pipa i hand. Illustrationer var sällsynta. Var artikeln allvarligt menad? Hade Svante själv valt bilden, eller var den en kommentar från redaktionen?

Tolka texten

Jesper Svenbro skriver i sin essaysamling *Myrstigar* att det skrivna ordet enligt Platon måste "hjälpas" av kompetenta uttolkare, eftersom det oundvikligen kommer i händerna på illvilliga eller okunniga läsare. Läsaren behöver ofta hjälpa texten i VB. Mycket som inte är färdigtänkt och färdigformulerat publiceras i tidsnöd. De ofta förekommande tryckfelen förvärrar ibland olyckliga ordval och snårig syntax till obegriplighet. Ibland försvinner hela textavsnitt. Huvudmetoden att bereda plats för mer text är att minska bokstävernans storlek. Av hänsyn till det begränsade utrymmet komprimerar somliga skribenter texten så

den blir gåtfull. Den viktigaste innebörden i en artikel kan ligga i en bisats - eller i en bisats som inte står där. Det händer att en artikel som till synes handlar om en kolonitradgård är den viktigaste eller att en som handlar om en kommunpolitikers hågkomster är den mest drabbande.

Var hamnar de om 25 år?

Kanske minns jag helt fel beträffande Svantes inlägg. Det är farligt att lita till minnet som källa. Sedan Svante lämnat partiet har han blivit en av landets främsta idéhistoriker och skrivit stora monografier i konservativ anda, bland annat om Fredrik Böök. Vad kommer de nuvarande revolutionärerna att göra om 25 år?

Allt om allt för alla

Veckobladet ger alla möjlighet att uttrycka i princip vad som helst. Det finns dock vissa (hårda, men töjbara) gränser: allt som publiceras ska ha någon form av lokal anknytning. Detta försvårar, men omöjliggör knappast, sådana skrivelser om världsrevolutionen som jag själv gärna hänger mig åt. Den som skriver tar själv hela ansvaret för det skrivna (även om vi har ansvarig utgivare). VB kommunicerar med Lund, med Skånedistriktet och med Kungsgatan 84. Missförstånden är stora, många och ibland avsiktliga, men vissa budskap kan slå igenom med stor kraft. För Sydsvenskan, Skånskan och till helt nyligen Arbetet utgör VB en tacksam, om än inte helt tillförlitlig källa. Upplagan uppgick under storhetstiden till upp emot 1000 ex. Nu är den nere på en fjärdedel av den upplagan.

VB-stilen

Att VB ofta har en sorts ironisk ton kan bero på att detta är idiomet för vissa ofta förekommande skribenter som Lucifer. VB är också starkt provokativt, ett stildrag som odlas av provokationernas mästare Gunnar Sandin. Ulf Nymarks stil är den effektive och entusiastiske boxarens. Men många inlägg är utan krusiduller hårt polemiska och djupt allvarligt menade. Debatternas häftighet dämpas av den långa pressläggningen, som lindrar den omedelbara svedan och vreden.

Sakpolitisk debatt förekommer, men förs oftast till största delen i fullmäktige, nämnder och insändarspalter och inte i VB. Då är stilen en annan, kanske inte

kommunalgrå, men utförligare, tydligare och framför allt entydig.

En kollektiv intellektuell

Veckobladet är vad Gramsci kallade en *kollektiv intellektuell*. För att det ska kunna fungera som sådan måste alla ta ansvar, dela med sig av sina tankar och erfarenheter och ta till sig andras. Man kan göra det utan att skriva. Tigandet är också ett uttryck. Dock måste man läsa VB.

Veckobladet har fungerat som nätverk långt före internet. Naturligtvis är det bättre än internet. Vid datorerna sitter sekterna och kommunicerar i dolska grupper. I VB säger alla allt om allt till alla. Den dag medlemmar och sympatisörer begränsar sin politiska läsning till IT-sektornas konspirationer och partiets interna information och sin textproduktion till ändringsförslag i parti-program och uttalanden dör VB. I brist på kommunikation dör hjärnan.

Redaktörerna

Jag har kanske överdrivit VB-anarkin. Helt styrsellöst är inte Veckobladet. Redaktörerna sätter sin tydliga prägel. Kajsa Theanders VB var feministisk. Det var också Marianne Sonnbyns, men det hade därtill en utbildningspolitisk inriktning. Det är lätt att se skillnaden mellan Gunnar Sandins och Rune Liljekvists VB, inte bara i layout utan också i innehåll och tendens. Robert Nilssons VB har redan klara konturer. Det markerar att en ny generation trätt in på arenan. Jag har uppskattat hans artikel om friskolor och Paula Mulinaris om Attac.

Jag har ofta förvånats över att det tydligen är så svårt att finna redaktörer till VB. För den som har politiska idéer och ambitionen att påverka finns inget bättre forum. Visserligen är alla våra redaktörer skrivande redaktörer, men det händer inte sällan att de inte skrivit ett enda ord i det VB-nummer de producerat. De sätter ändå sin prägel.

Redan Lenin visste, där han satt i Schweiz och fjärrstyrde ryska Iskra under det förra seklets första år, att det är tidningen som skapar partiet - och inte tvärtom. Fast Veckobladet är förstås när det kommer till kritan litet, tillfälligt, lokalt och helt betydelselöst. Mätte det leva vidare tjugofem år till.

GUNNAR STENSSON

Ett vackert exempel på det som Gunnar Sandin i förra VB kallade

"Det kommunalpolitiska vardagssträlandet":

Motion

Stimulera miljövänligare arbetsresor!

Resor till och från arbetet för Lunds kommuns anställda ger upphov till utsläpp av drygt 5000 ton koldioxid per år. Det är cirka 60 procent av de årliga totala koldioxidutsläppen i den kommunala verksamheten. I genomsnitt släpper varje anställd ut 620 kg koldioxid för att ta sig till och från jobbet. Av de som åker bil till och från arbetet har cirka 20 procent mindre än 5 kilometers resväg. Detta enligt en rapport från Mobilitetskontoret, "Utsläpp av koldioxid i den kommunala verksamheten. Lunds kommun 1998, Delrapport A".

Genom att stimulera kommunens anställda att gå, cykla eller åka kollektivt till jobbet kan alltså relativt stora miljövinster snabbt hämtas hem med förhållandevis enkla och inte alltför kostsamma medel. Lunds kommun skulle genom att införa ett premieringssystem kunna utmana andra stora arbetsplatser att också införa stimulanser för miljövänligare transporter till och från arbetet.

Vilka premieringssystem är möjliga? I ovannämnda rapport finns förslag på möjliga stimulanser. Som exempel kan nämnas:

- ge dem som cyklar, går eller åker kollektivt kortare arbetstid/vecka
- ge dem som cyklar/går/åker kollektivt en bonus på förslagsvis 200-400 kr/mån
- erbjuda de anställda att köpa cyklar/kollektivtrafikkort till bra pris
- erbjuda dem som pendlar långt med kollektivtrafik att få räkna en del av restiden som arbetstid.

Förslag på premieringssystem saknas alltså inte! Det är bara att med de fackliga organisationerna ta upp en diskussion om hur stimulanserna ska utformas, och hur de ska införas. Kanske de ska införas som försök på en eller ett par förvaltningar? Vi föreslår därför kommunfullmäktige att besluta att ge kommunstyrelsen i uppdrag att till fullmäktige senast 010630 lämna förslag på ett system som stimulerar kommunens anställda att resa till och från jobbet på ett miljövänligare sätt

Ulf Nymark (v) Göran Fries (v)

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Prenumeration: 200 kr per år. Ins. på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare: Monica Bondeson. Sättning och lay-out VB-red. på Vänsterpartiet Svartbrödersg. 3. måndagare, kl 19. Manus lämnas på lokalen, tel 13 82 13, fax 123 123, e-post vp@lund.mail.telia.com Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KFS AB, Lund.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).
NY ADRESS.....

Begränsad eftersändning.
Vid definitiv adress-
ändring sänds tidningen
i retur till Veckobladet.

Tolerans var ordet-

Litet klarläggande med anledning av Gunnar Sandins skrivelser under rubriken "Det handlar om tolerans" i VB 32.

Enligt Vänsterpartiets stadgar har varje medlem nomineringsrätt. Alla poster skall vid nominering betraktas som obesatta och alla kandidater skall behandlas likvärdigt. Varje medlem har också rätt att kandidera till samtliga poster i partiet.

Det kan således inte betraktas som anstiftan, vilket Gunnar anklagar mig för, att nominera någon till en post och ingen kan heller anses vara "petad" från en post bara för att valet inte utföll till Gunnars belåtenhet.

Jag tycker att det fult och okamratligt av Gunnar att, först på ett medlemsmöte där Anja inte var närvarande och i ett sammanhang där det inte hörde hemma och så nu i VB, anklaga Anja Davidson för att inte sköta sitt uppdrag som ersättare i Kultur- & Fritidsnämnden. Det hör till god ton att den som anklagas får möjlighet att förklara och försvara sig. Om Anja (ersättare) och Kitten (ledamot i nämnden) är överens om sin inbördes arbetsfördelning och arbetet i nämnden fungerar, tycker jag att Gunnar i kraft av ålder, erfarenhet och därmed sammanhängande visdom borde veta bättre och avhålla sig från dylika plumpa påhopp.

CECILIA WADENBÄCK

Dum, dummare, dummast- ungdomlig intolerans eller intolerans mot ungdomar

Gunnar Sandin lärde oss i senaste Veckobladet att "de unga är faktiskt dummare nu än förr...". Hur kommer man fram till en sådan djuplodande slutsats. 1) Nutidsorienteringens utformare på DN "förklarade att man successivt hade tvingats sänka kraven". 2) man "likställer dumhet med okunnighet" och okunnighet med dåligt resultat på DN:s nutidsorientering. 3) Nutidsorienteringen utförs av alla landets gymnasieelever (det skall faktiskt vara högstadieelever). Tack och

lov är detta inte en marxistisk analys, ja det är faktiskt ingen analys överhuvudtaget - utan ett plump påhopp på ungdomar. Än värre blir det när han implicerar att alla som har en annan syn på ungdomar biologiserar och står i motsättning "till upplysningens och marxismens framtidsstro".

Vad mäter man?

Vad är det nutidsorientering försöker mäta? Är det något principiellt viktigt att på en timme kunna kryssa för ett antal flervalsfrågor kring "allmänbildning". Vems allmänbildning är det, din och tävlingens grundare? Att ta DN:s nutidsorientering som grund för att bedöma kunskap och dumhet skapar fler frågor än det besvarar. Efter ett kort samtal med den som håller i Nutidsorientering på DN (jag ville ha reda på om det finns någon studie om detta test) så svarade hon att nutidsorientering funnits i 61 år med undantag för en paus under 70-talet, då man enligt henne inte var "intresserad av kunskap". För mig är kunskap mer relaterad till en analyserande och kritisk process, något som inte mäts genom DN:s nutidsorientering. En liten utveckling är min förvåning över hur DN verkar användas som husorgan för den s.k. Lundalinjen. I ett antal sammanhang, tolkningar av partikongressen, utvisning av tre journalister från Kuba, samt att ungdomar är "dummare" så har en del av argumenten varit hämtade från Dagens Nyheter. Är detta signum på vänsterpartiets kritiska och analytiska hållning så har vi en lång sträcka att gå. För en kritisk tidningsanalys rekommenderar jag GS att läsa igenom tidningen ETC:s och Ordfronts artiklar om svensk journalistik under Kosovokriget.

Vad är dumhet och okunnighet GS? Hur hänger dom ihop mer än att de är synonymer för vad du tillskriver ungdomar? När GS presenterar sina uppslag för att förklara "den växande dumheten" så är vi inte långt ifrån kristdemokraternas religiösa idealism. Långt borta är GS marxism, istället är det skolan (för lite disciplin och kunskap?), teve (borde förbjudas?), tidsandan (avsaknad av etik och värderingar, kanske också kärmfamiljer?) eller något annat (?) som förklarar att dagens ungdomar är dummare. Var är kopplingen mellan att lära/kunskap

och samhällsstrukturer, var är diskussionen om makt och motmakt och var är drömmarna om en demokratisk och jämlik kunskapsstilläggelse - Var är traditionell progressiv kunskaps- och skolpolitik?

Ytterligare ett av GS klavertramp är uttalandet att eftersom alla skolor erbjuds att använda DN:s nutidsorientering, så är ju urvalet alla elever och går därför att jämföra över tid. Först om främst är det fel att alla får möjlighet, det varierar från kommun till kommun och från skola till skola. Låt oss ändå ponera att alla elever skulle genomgå provet, skulle det då säga oss ifall ungdomarna är dummare idag än förr - självklart inte. Under de senaste 40 åren har skolan utvecklas från att vara en relativt elitistisk och auktoritär institution till att bli en mer öppen, demokratisk och dynamisk institution. Trots goda framsteg i att rulla tillbaka en del framgångar och trots ökande social segregering finns det en stor överensstämmelse i att kunskapen (i många olika former) hos ungdomar som grupp har ökat. Nutidsorientering mäter kunskap utifrån en socioekonomisk position (vit, manlig och övre mellanskikt). I vad grad den mäter någon annan "riktig" kunskap är diskutabelt. Detta betyder varken att deras kunskap i Nutidsorientering är en garant för mindre "dumhet" eller att gruppen ungdomar är sämre på DN:s nutidsorientering idag. Förra året var första gången en flicka vann nutidsorientering (pojarna har alltid bättre snitt) - betyder det enligt din analys att flickor är dummare?

Det finns mig veterligen inget stöd för GS tankar om att ungdomar har mindre kunskaper idag. Jag tycker Gunnar Sandins utläggning över ungdomars dumhets/kunskapsnivå visar snarare på hans (o)förmåga till egen analys och en stark vilja att provocera. Jag är osäker på hur detta kan sägas handla om tolerans.

Efter Gunnar Sandins artikel kan man snabbt vidarebefordra två frågeförslag till nästa års nutidsorientering:

Vad betyder tolerans? 1) Att ungdomar är dumma, X) Att påstå att ungdomar är dumma, 2) Respekt för andras (avvikande) åsikter eller betenden trots att man eg. ogillar dem.

Vad kan du säga om dagens ungdomar? 1) De är okunniga, X) De är dummare, 2) Jag vet i stor sett inget och vill ingenting veta.

Avslutningsvis vill jag bara säga att kunskap i form av kritisk reflektion och noggrann analys är viktig för en bra och progressiv vänsterpartistisk politik. Där behöver vi utnyttja den spännvid av idéer, kunskaper och erfarenheter som partiets samtliga medlemmar har. Tolerans blir att lyssna på var och ens tankar och förslag, inte att brännmärka hela grupper som dumma pga skillnader i åsikter.

ANDERS NEERGAARD

MÖTE MÖTE

VÄNSTERPARTIET
Temamöte: på partilokalen 7/11 kl 19.00: Vänsterpartiet är ett feministiskt parti - vad betyder det? Lisa Persson från partiets kvinnopolitiska utskott.
Därefter:
KOMMUNALPOLITIK
miljönämnd m.m.
UNG VÄNSTER
Lörd 4/11 kl 19. Affischering inför Kristallnatten. Samling på lokalen.
Sönd 5/11 studiecirkel på Kapitalet kl 18.00 Smålands Nation
Tisd 7/11 18.30 på lokalen Temamöte

RÖDA KAPELLET
Sön. 5/11 18.45 (Håll tiden!) Rep. m. Joakim: inför decemberprogram om musik och politik på 1700-talet. Ta med 165, 206, 207, 264, 313 samt 376,377 och 378.
Spelning i Landskrona sönd 19/11: Joe Hill-program. Dessutom rep i Landskrona efter spelningen.
Joe Hill repas 12/11.

VECKOBLADET

Redaktör för detta nr:
Rune Liljekvist
Redaktör för nästa nr:
Robert Nilsson

Manus sänds per post till:
Veckobladet, Svartbrödersgatan 3, 223 50 Lund. Måndag senast 18.00 till fax 046-12 31 23. Manus mottages även som e-brev: vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett. Obs! RTF-format.

Telefon till redaktörerna:
Rune Liljekvist 046-211 50 69
Robert Nilsson 046-39 79 02
Gunnar Sandin 046-13 58 99
Vid utebliven tidning ring:
Cecilia Wadenbäck 046-13 82